

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของ นายอนุรักษ์ มาประณีต ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๓๕/๒๕๔๘

วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๒

ประเด็นวินิจฉัย

ประเด็นแรกมีว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๔ จัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๑๕๗ หรือไม่

ประเด็นที่สองมีว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง จัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ ประกอบ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๑๕๗ หรือไม่

ความเห็น

ประเด็นแรกเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๔ บัญญัติว่า “ถ้าศาลชั้นต้นไม่รับอุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์อาจอุทธรณ์คำสั่งศาลนั้นไปยังศาลอุทธรณ์ โดยยื่นคำขอเป็นคำร้องต่อศาลชั้นต้น และนำค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงมาวางศาล และนำเงินมาชำระตามคำพิพากษา หรือหาประกันให้ไว้ต่อศาลภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำสั่ง” การที่มาตรา ๒๓๔ บัญญัติไว้ดังกล่าวเป็นการกำหนดให้ผู้อุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ส่งไม่รับอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์จะต้องยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้น โดยผู้อุทธรณ์ต้องนำค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงมาวางศาลและนำเงินที่จะต้องชำระตามคำพิพากษาหรือหาหลักประกันให้ไว้ต่อศาลแทนการนำเงินที่จะต้องชำระตามคำพิพากษาให้ไว้ต่อศาลภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำสั่ง เป็นบทบังคับทั่วไปสำหรับผู้ที่จะอุทธรณ์คำสั่ง มิได้เลือกบังคับแก่รายหนึ่งรายใดโดยเฉพาะ โดยมีเหตุผลเพื่อเป็นการประกันว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะได้รับชำระหนี้ มิให้มีการประวิงคดีและยุติธรรมแก่ทุกฝ่าย ที่ได้แย้งว่ามาตรา ๒๓๔

LIRT

ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๒๑๕ นั้น เห็นว่า มาตรา ๑๕๗ บัญญัติถึงอำนาจศาลและตุลาการในการพิจารณาพิพากษาให้เป็นไปโดยอิสระ ยุติธรรม ถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธย พระมหากษัตริย์ ส่วนมาตรา ๒๑๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ศาลยุติธรรมมีสามชั้น คือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา เว้นแต่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น การที่ได้แย้งว่า เป็นการขัดขวางมิให้นำคดีขึ้นสู่ศาลทั้งสามชั้นได้ เป็นการจำกัดสิทธิ เห็นว่า การจำกัดสิทธิเป็นไปตามที่ กฎหมายบัญญัติตามมาตรา ๒๑๕ แห่งรัฐธรรมนูญ ส่วนที่ได้แย้งว่าขัดต่อมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ นั้น เห็นว่า มาตรา ๓ และมาตรา ๔ บัญญัติอยู่ในหมวด ๑ บททั่วไป สำหรับ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ บัญญัติอยู่ในหมวด ๓ เรื่องสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ในส่วนที่ ๑ บททั่วไป และส่วนที่ ๒ ความเสมอภาค ข้อความที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๔ หาได้กระทบถึง สาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยตามรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกัน

สำหรับประเด็นที่สองนั้น เห็นว่า ได้มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ได้วินิจฉัยแล้วว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓ ซึ่งมีหลักการเดียวกันกับ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๒๑๕ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวอีก คงมีประเด็น ต้องวินิจฉัยเพียงว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๒ บัญญัติว่า “ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” เป็นการกล่าวไว้ในหมวด ๑ บททั่วไปที่กล่าวถึงหลักการปกครองประเทศไทยที่ปกครองในระบอบ ประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข การที่ได้แย้งว่าการต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ ไม่เป็นไปตามระบอบประชาธิปไตยเกี่ยวกับอำนาจตุลาการนั้น เห็นว่า การใช้อำนาจตุลาการทางศาล เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในหมวด ๑๐ เรื่องของศาล การอุทธรณ์หรือฎีกาสามารถกระทำได้ ภายใต้อำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด จึงหาได้ขัดต่อหลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแต่อย่างใด

ด้วยเหตุดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว จึงมีความเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๔ และมาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๒๑๕

นายบุรีรักษ์ มาประณีต
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ